

РЕШЕНИЕ

№ 18296

гр. София, 29.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав, в
публично заседание на 27.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **4272** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на С. Л. П. от [населено място], действаща чрез пълномощник адв. Я. А., срещу решение № 2153-21-80 от 21.03.2025г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставено в сила разпореждане № [ЕГН]/3/ от 10.01.2025г. на Длъжностно лице в дирекция „Пенсии“ в ТП на НОИ - С.-град. С посоченото разпореждане е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 69, ал. 2 и чл. 69б, ал. 1 от Кодекса на социално осигуряване и чл. 18, ал. 4 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Жалбоподателката прави оплакване, че решението е незаконосъобразно поради нарушение на административно производствените правила за разкриване на обективната истина и на материалния закон. По подробно мотивирани съображения моли съдът да постанови решение, с което да отмени решението на Директора на ТП на НОИ и да върне делото като преписка на административния орган за ново разглеждане по същество, като даде указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендират се направените по делото разноси.

Ответникът по жалбата – директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуален

представител оспорва основателността на жалбата по подробно изложени съображения и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След преценка на събраните по делото доказателства, Административен съд – София-град, трето отделение, петнадесети състав, приема от фактическа страна за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление вх. № 2113-21- 9946 от 23.12.2024г., подадено от жалбоподателя С. Л. П., с искане да ѝ бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

С разпореждане № [ЕГН]/3/ от 10.01.2025г. длъжностното лице в дирекция „Пенсии“ при ТП на НОИ – С.-град е отказало да отпусне лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на С. Л. П., като е приело, че не са изпълнени предпоставките за възникване на правото на пенсия нито по чл. 69, ал. 2, нито по чл. 69б, ал. 1 от Кодекса на социално осигуряване.

На база представените документи и тяхната оценка, длъжностно лице в дирекция „Пенсии“ е приело от фактическа страна, че заявителката е работила в СДВР като държавен служител на МВР и има следния осигурителен стаж: 33 години 01 месеца 22 дни, който е оценен като такъв от първа категория труд. На основание чл.104 от КСО общият осигурителен стаж е превърнат към трета категория труд - 55 години 02 месеца 27 дни. Навършена възраст към дата на заявление /23.12.2024г./ е отчетена съответно от 50 години 08 месеца и 23 дни.

От правна страна е прието, че заявителката не попада в персоналният обхват на нормата на чл. 69б, ал.1 от КСО, тъй като никога не е осъществявала труд от първа категория, а е полагала труд от трета категория, който при пенсиониране само се зачита като такъв от първа, а приложението на чл. 69, ал. 2 от КСО е изключено, тъй като към момента на подаване на заявлението не е имала навършени 52 години.

Разпореждането е обжалвано по реда на чл. 117, ал.1, т.2 от КСО пред ръководителя на ТП на НОИ – С.-град. След подробно обсъждане на материалноправните предпоставки на постановленията отказ да се отпусне пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на чл. 69, ал. 2 и чл. 69б, ал.1 от КСО, директорът на ТП на НОИ с решение № 2153-21-80 от 21.03.2025г. е отхвърлил жалбата срещу разпореждане № [ЕГН]/3/ от 10.01.2025г., издадено от длъжностното лице в дирекция „Пенсии“ при ТП на НОИ – С.-град.

С оглед установеното от фактическа страна, Административен съд – София-град, трето отделение, петнадесети състав, при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши проверка на обжалвания акт с оглед наведените с жалбата основания и правомощията си по чл.

168, ал.1 от АПК, прави следните правни изводи:

Жалба е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

По основателността на жалбата:

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма. Решението на директора на ТП на НОИ е подробно мотивирано, в него са изложени ясни и конкретни правни и фактически основания за издаването му. Няма основания да се приеме, че в хода на административното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, че актът е издаден при превратно упражняване на власт, т.е. че не е съобразен с целта на закона, която несъмнено е да гарантира упражняване на правото на пенсиониране, такова, каквото е уредено от закона и съответно на положения труд.

По отношение на материалната законосъобразност на акта, спорът се свежда до това, дали жалбоподателката, която е полагала труд като държавен служител на МВР попада в приложното поле на чл. 69б, ал.1 от КСО. Спор за това, че условията по чл. 69, ал. 2 от КСО не са били изпълнени към момента на подаване на заявлението, респ. че на това основание не е възникнало право на пенсия на жалбоподателката, по делото няма. При така очертания правен спор по делото, съдът прави следните правни изводи:

Персоналният обхват на нормата на чл. 69б, ал.1 от КСО се отнася единствено до лицата, които са работили при условията на първа категория труд. Следва да се прецени дали жалбоподателката, с оглед установените по делото факти и обстоятелства, към момента на подаване на заявлението за отпускане на пенсия по чл. 69б, ал. 1 от КСО, е такова лице.

Нормата на чл. 183, ал. 3 от ЗМВР в действащата редакция – след изм. с ДВ бр. 81 от 2016г., регламентира, че само трудът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ЗМВР при пенсиониране се зачита като първа категория. Това са: държавните служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението и на тези в А. на МВР, които осъществяват преподавателска дейност за професионална подготовка на полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, държавните служители: в Института по психология на МВР, които осъществяват дейностите по чл. 51, ал. 1 от закона, в Националния институт по криминалистика, които осъществяват дейностите по чл. 50а, ал. 1, т. 1 и 2 и в Центъра за професионално обучение в ГДПБЗН, които осъществяват преподавателска дейност за професионално обучение по чл. 17, ал. 2, т. 10, в Специализирания отряд "Въздушно наблюдение"

в ГДГП, които осигуряват техническото обслужване и поддържането на постоянна летателна годност на въздухоплавателните средства, използвани за осъществяване на граничен контрол.

Държавните служители в МВР извън посочените категории, каквато е била жалбоподателката, са тези по чл. 142, ал.1, т. 2 от ЗМВР, и основанийето трудът им да се зачита за първа категория при пенсиониране е отпаднало, предвид действащата редакция на чл. 183, ал. 3 от ЗМВР (в сила от 14.10.2016 г.). Тази редакция на текста заменя уредбата съществувала дотогава, при която трудът на всички държавните служители по ЗМВР при пенсиониране се е зачитал като първа категория. Както вече се посочи, държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ЗМВР са: по т. 1 държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; по ал. 3 - държавните служители в А. на МВР, които осъществяват преподавателска дейност за професионална подготовка на полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, в Института по психология на МВР, които осъществяват дейностите по чл. 51, ал. 1, в Националния институт по криминалистика, които осъществяват дейностите по чл. 50а, ал. 1, т. 1 и 2, в Центъра за професионално обучение в ГДПБЗН, които осъществяват преподавателска дейност за професионално обучение по чл. 17, ал. 2, т. 10, в Специализирания отряд "Въздушно наблюдение" в ГДГП, които осигуряват техническото обслужване и поддържането на постоянна летателна годност на въздухоплавателните средства, използвани за осъществяване на граничен контрол. Жалбоподателката не е била държавен служител по нито една от посочените категории по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ЗМВР. Тя е била държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 (останалите държавни служители, които не са сред посочените по ал.1, т. 1 и по ал. 3), чийто труд при пенсиониране след 2016г. няма основание да се зачита като първа категория труд. Изменението на нормата на чл. 183, ал. 3 от ЗМВР през 2016г. разграничава правата на различните категории държавни служители в МВР – на държавните служители, изпълняващи дейности, свързани със специфичен характер на труда и на тези, чиято дейност не е разкрива такава специфика – държавните служители по чл. 142, ал.1, т. 2 от закона. Привилегията по чл. 183, ал. 3 от ЗМВР при пенсиониране към настоящия момент и към момента на постановяване на процесното решение, респ. разпореждане, е запазена само за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ЗМВР, но не и за тези по чл. 142, ал.1, т. 2 от закона, каквато е била жалбоподателката.

Нормата на чл. 17, ал. 2 от НАРЕДБА за пенсиите и осигурителния стаж в действащата си редакция (последно изм. в сила от 1.01.2013 г.) не променя изложените изводи. Обсъжданите

текстове от ЗМВР (в сила от 14.10.2016 г.) като по-нови правила, при това въведени с нормативен акт от по-висок ранг спрямо наредбата, несъмнено ограничават приложното поле на чл. 17, ал. 2 от Наредбата и в частност правят неприложимо действието на нормата по отношение на държавните служители по чл. 142, ал.1, т. 2 от ЗМВР. Съгласно чл. 15, ал. 3 от Закона за нормативните актове, ако постановление, правилник, наредба или инструкция противоречат на нормативен акт от по-висока степен, правораздавателните органи прилагат по-високия по степен акт.

По изложените съображения съдът приема, че жалбоподателката не попада в персоналният обхват на нормата на чл. 69б, ал.1 от КСО – не е лице, което е работило 10 години при условията на първа категория труд, и правилно е преценено от страна на административния орган, че за нея не е възникнало право на пенсия за осигурителен стаж и възраст въз основа на посочените в нормата предпоставки. Оспореното решение на директора на ТП на НОИ е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото претенцията за разноски от страна на процесуалния представител на ответника следва да бъде поставена на обсъждане. Претенцията е основателна, предвид нормата на чл. 143, ал. 3 от АПК и следва да се уважи в размер на 100 лева на основание чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

ОТХЪРЛЯ жалбата на С. Л. П. от [населено място] срещу решение № 2153-21-80 от 21.03.2025г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставено в сила разпореждане № [ЕГН]/З/ от 10.01.2025г. на Длъжностно лице в дирекция „Пенсии“ в ТП на НОИ - С.-град.

ОСЪЖДА С. Л. П. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да плати на ТП на НОИ – С.-град разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.